Türgi saabelt näha tahaks. See sai kohe toodud, ja kui Keiser seda prouale näitas, kukkus see kopikas, mis kuld kee otsas rippus, wiina peekrisse. Keiser wõttis, enne kui jooma pidi hakkama, seda peekrist wälja. Kui ta aga seda ligemalt silmas nägi ta, et see wiina sees oli täieste rohilisets läinud. Sest tundsiwad kõik, et kihwti wiina sisse oli pandud. Üks kuri teener oli seda teinud, et Keisert tappa tahtis. Teener sai surma mõistetud. Wask-kopika aga laskis Keiser oma krooni sisse panna.

Nõuda on see wask-kopikas üht last rõõmustanud, ühe kerjajale leiba saatnud, ühe wangi lahti peastnud, ühe Sultani surma haawa eest hoidnud ja ühe Keisri surmast peastnud. See eest on ta Keisri krooni sisse pandud ja on ehk praegu alles seal, kui seda näha saaksime. Kuld-tukat aga magab auutumalt mulla-aukus. — Kas nüüd on otsas? Ja muidugi! Aga mis kasu sest jutust saab? — Ma mõtlen, et ikka ka natuke, kes tahab järele mõtelda. Mõni inimene on wäga suureline ja uhke oma ilu, auu, rikkuse ja mõne mu anni pärast, kiidab ennast, laidab teisi. Aga Jumal paneb suureliste wastu, ja alandlikkule annab ta armu.

Küll mõni põlgab põllumeest,
Kes peastab teda nälja seest.
Küll mõni tööd teeb laisa heaks,
See laisk weel teda sõimab seaks. —
Küll mõni — kes kõrk eluteel,
Wiib kuue kõrtsi pandiks weel. —
Ei te ta kellegile head,
Waid laiskleb, londib oma pead.
Kes aga hoolas, alandlik
Sell' on ka Jumal armulik.

---

6. Silm ja süda.

Silmast paistab süda wälja,
Mõtleb keegi head ehk kurja;
Hoolsast teise silma waata,
Wõib ka südand näha saada.
Mõne sõnad palju petwad —
Silmad õigust ülesnäitwad.

---

7. Ajawiiteks.

„Oh sina kallis aeg!" hüüdis üks maamees, kui teda kahekja süda sügawusest merest wälja